

Seznam příloh

Příloha č. 1: Emailová korespondence s redakcí Rádía Junior (text)

Příloha č. 2: Emailová korespondence s redakcí Rádía Proglas (text)

Příloha č. 3: Emailová korespondence s redakcí Rádía Pigy (text)

Příloha č. 4: Emailová korespondence s redakcí ABradia (text)

Příloha č. 5: Přepis telefonního rozhovoru s Jakubem Šmejkaem, mluvčím ABradia (text)

Příloha č. 6: Přepis ústního rozhovoru s šéfredaktorkou Rádía Junior Zorou Jandovou (text)

Příloha č. 7: Emailová korespondence s redakcí Rádía Domino (text)

Příloha č. 8: Přepis dílu pořadu Zapiš si to za uši s názvem *Která je největší a nejrozsáhlejší poušť?* z 23. dubna 2015 (text)

Přílohy

Příloha č. 1: Emailová korespondence s redakcí Rádia Junior (text, neupraveno)

Dobrý den, Kristino,

Co se týká statistik, moc jich k Rádiu Junior nemáme už proto, že běžné měření míjí naši cílovou skupinu, a tak jsou všechna čísla spíše orientační. Stejně tak jakožto digitální stanice, má naše poslechovost svá specifika.

Nicméně čísla z oficiálních měření poslechovosti najdete ve výsledcích Radioprojektu – například zde: <http://www.radiotv.cz/poslechovost/>.

3 a 4Q loňského roku se teprve tento týden zpracovával, takže to asi najdete až za pár dní. Ale zkuste zabrouzdat internetem, určitě najdete i nějaké hodnotící články, možná i k poslednímu měření.

Pokud budete mít zájem, můžeme se domluvit na schůzku s různými členy týmu – každý řeší jinou část fungování Rádia Junior. Ale je to spíš na osobní povídání, než že bych vám poslala nějaký ucelený dokument, ve kterém byste všechno našla.

Dejte mi vědět, jestli byste chtěla přijít a co konkrétně byste se potřebovala dozvědět.

Pěkný den, Tereza

Tereza Svobodová

specialista marketingu Rádia Junior

Příloha č. 2: Emailová korespondence s redakcí Rádia Proglas (text, neupraveno)

Rádio Proglas je nekomerční křesťanské rádio pro celou rodinu. Důležitou částí v jeho vysílání jsou pořady pro děti a mládež.

Každý školní den nabízíme ráno *Ranní ziváček*. Mezi 6:45 a 7:00 mohou školáci vstávat s naší stanicí, poslechnout si zprávu ze světa dětí, zasoutěžit si anebo si zazpívat dětskou písničku. Soutěží se telefonicky a každý den se soutěží v jiné oblasti: cestuje se po ČR, nahlížíme do historických výročí, nebo zkouší svoje básnické schopnosti.

Večerní ziváček vysíláme od 19 hodin. Nabízí pohádku na pokračování, večerní modlitbu a písničku.

Každou neděli má prostor *Nedělní pohádka* o stopázi přibližně 30 minut. Nabízíme dramaturgii některých známých i méně známých pohádkových příběhů z celého světa.

Dětský magazín *Barvínek* je na pořadu v úterý od 16 hodin a jeho repríza začíná v sobotu v 9:30. Je určen především pro školáky, někdy mladší, někdy starší. Téměř hodinový pořad přináší nejrůznější témata: hudbu, sport, filmy, vědu, vesmír, setkání se zajímavými lidmi, putování po nejvýznamnějších místech naší vlasti nebo třeba tipy na hry. Jednou měsíčně nabízí *Barvínek* Telefonické riskování, pořad, při kterém posluchači pomáhají vyřešit hrdinům příběhu nějakou složitou situaci. Specifickou částí *Barvíneku* je i monotematický cyklus, který je v postní době věnován v několika dílech jednomu

tématu, v nedávné době to bylo pětidílné zpracování Biblických bitev, nebo stejně rozsáhlý cyklus o sv. Cyrilu a Metodějovi, nebo čtyřdílný pořad o Janu Husovi.

Biblický kvíz *Proglas* má svůj prostor ve vysílání v neděli v 11 hodin. Týká se otázek z křesťanského náboženství a měl by pomoci soutěžícím připomenout si, co slyšeli před chvílí v kostele. Tato soutěž má tři části:

- a) telefonickou, ve které soutěžící volají do vysílání a odpovídají na otázky
- b) SMS soutěž, kdy všichni odesláním SMS zprávy odpovídají na společnou otázku
- c) písemnou soutěž, při které soutěžící odpovídá dopisem nebo mailem na otázky vyhlášené na konci pořadu.

Účastí v těchto soutěžích získávají posluchači body do dlouhodobé soutěže, která trvá po dobu jednoho roku. Nejúspěšnější soutěžící potom přijíždějí do našeho studia, kde probíhá velké finálové klání, ve kterých využíváme i disciplíny, které nejsou úplně rozhlasové. Z tohoto finále se natáčí zvukový záznam, jehož sestřih odvysíláme v některém jiném pořadu. Pro zajímavost, v roce 2014 se soutěže *Proglas* zúčastnilo kolem 250 soutěžících, ovšem asi jen polovina z nich získávala body pravidelně.

Pro starší školáky máme *Rozhlasové městečko*, telefonickou soutěž, ve které každou středu odpovídají posluchači na nejrůznější otázky z různých oborů. Tato soutěž se někdy střídá i s jinými cykly. Jeden čas vysílala Detektivní kancelář Lorňon, oblíbená byla i řada pohádek *Než zazvoní zvonec*. Obojí vychází z autorské dílny našeho redaktora Radka Habáně.

Poslechovost *Proglasu* podle společnosti MediaProjekt nabyla v 2. pololetí 2014 čísel 78 000 WR (= Weekly reach - týdenní poslechovost) a 25 000 DR (Daily Reach - denní poslechovost). Pro naše pořady se ovšem tato čísla nehodí, protože berou v potaz posluchače od 12 do 79 let, ale naše dětské pořady jsou i pro posluchače mladší.

Zdroje: Mgr. Luděk Strašák, Ph.D., Rádio *Proglas*
radiotv.cz/poslechovost z 10. 4. 2015

Hezký den!

Luděk Strašák

Příloha č. 3: Emailová korespondence s redakcí Rádio Pigy (text, neupraveno)

Hezký den, Kristino,

Statistiky rádia *Pigy* jsou dostupné v Net Monitoru.

Cílová skupina *Pigy* značky je 2 – 8 let s přesahem 0 – 12 let. Nicméně *Pigy* právě díky této CS přesahuje rámec produktu rádia. Rádio je dostupné pouze na platformách: internet, mobile apps - iOS a Android, dále v chytré TV Samsung. 21. března budou tyto platformy obohaceny o vysílání on-air ve formátu DAB.

Produktově je ovšem *Pigy* rozmanitý – od rádia, přes internet až po divadelní či kabaretní představení. Vydává knížky, CD aj. Tedy v případě značky *Pigy* nelze hovořit pouze o rádiu, ale je to ucelený komplex synergicky působících produktů, které se vzájemně podporují.

Za Pigy zdraví, Zdenka Chocholoušová
ZdenkaCh@lagardere.cz

Příloha č. 4: Emailová korespondence s redakcí ABradia (text, neupraveno)

Dobrý den,

rádi vám poskytneme informace, ale spíše mi pošlete číslo a já bych vám sdělil informace po telefonu.

Jinak statistika radia <http://newstats.abradio.cz/>, web, základní informace a program <http://www.abradio.cz/radio/46/radio-pohadka/>.

S pozdravem

Jakub Šmejkal

Příloha č. 5: Přepis telefonního rozhovoru s Jakubem Šmejkalem, mluvčím ABradia (text, upraveno)

(KR: Kristina Roháčková; JŠ: Jakub Šmejkal)

KR: Ve kterém roce vzniklo Rádio Pohádka?

JŠ: V roce 2005.

KR: A na jakou cílovou skupinu se zaměřuje?

JŠ: Cílovou skupinou jsou posluchači ABradia a další lidé s tím, že je to Rádio Pohádka, takže je ta stanice cílená na děti, rodiny, matky s dětmi... Máme spoustu informací od rodin o tom, že od dětí je třeba klid, takže předpokládám, že si to pouští doma, když jsou doma děti a pokud jim nechtějí číst pohádky, tak jim místo pohádky z desky nebo CD pustí Rádio Pohádka.

KR: A rádio žádný vlastní obsah neprodukuje?

JŠ: Ne, žádný vlastní obsah, bohužel. Rádi bychom, ale nemáme na to kapacity.

Příloha č. 6: Přepis ústního rozhovoru s šéfredaktorkou Rádía Junior Zorou Jandovou (text, upraveno)

(KR: Kristina Roháčková; ZJ: Zora Jandová)

KR: Kdy vlastně začaly snahy o vytvoření Rádía Junior? Ono se nejdříve vysílalo pouze v rámci Českého rozhlasu – Dvojka...

ZJ: Řeknu to takto, mám už to celkem hezky naučené... V únoru 2012 jsem dělala tříkolový konkurz. V květnu jsem se dozvěděla, že jsem ho vyhrála, a 1. června, symbolicky na Mezinárodní den dětí, jsem nastoupila. A v té době tady bylo celkem 5 hodin vysílání pro děti, mezi sedmou a osmou hodinou na Dvojce Českého rozhlasu. To bylo všechno. Já jsem se dostala na pozici vedoucí tvůrčí skupiny pro děti a mládež s úkolem postavit do nějakých tří až pěti let internetovou a digitální stanici. Za rok jsem ji měla a od té doby se naše vysílání na Dvojce rozšířilo i na víkendy, na tu hodinu. Plus

byly pohádky, hry pro mládež a Hajaja, ale to nespadá ani do teď pod nás, to si dělá Centrum výroby pro Dvojku. Nicméně, úzká spolupráce tady pořád je a Dvojka jako celoplošná stanice je našim nosičem, protože přece jenom internet a digitál je zatím ještě malá síla.

Nejdříve jsme byli pouze internetový portál – ne live, ale příspěvkový, s písničkami. Teď jsme v březnu měli dva roky, co vysíláme živě ze studia – tedy ve všední dny. Původně jsme měli vysílání od půl sedmé ráno, teď už ho máme dokonce od šesti do devíti do večera. Vysíláme tři živé bloky, mezi tím jsou pohádky a v noci od devíti do šesti hodin ráno jde písničkový blok.

Máme dvoje webové stránky – **Web** pro větší děti, kde jsou spíš informace, a **Webík** pro menší děti, na který si chodí hrát. Na Webu se dají stáhnout také starší pořady, které zábavnou formou vysvětlují něco, čím děti mohou „omráčit“ své učitele, ale přitom se dozvědí spoustu zajímavostí, které jsou dány do souvislostí. To je asi úplně nejzásadnější, aby se orientovaly ve světě dospělých, protože kolem nich létají různé výrazy, se kterými si nevědí rady, a my se jim snažíme nějakým způsobem tenhle pocit bezmoci vylepšit.

KR: Jak byste přiblížila současné vysílání Rádia Junior?

ZJ: Dopoledne od 8 do 12 hodin, kdy děti základních škol jsou ze zákona ve škole, máme vysílání zaměřené na menší děti, předškoláky, a jejich věku odpovídají i formáty pořadů. Postupem dne tak trochu s dětským posluchačem stárneme. Zásadní jsou kluby na Dvojce Českého rozhlasu, tím myslím *Klub Rádia Junior* mezi sedmou a osmou, ve všední dny živě, v sobotu a neděli jsou stáčené. Pro děti máme i rubriku *Pro slepičí kvoč*, to je takových tisíc otázek, na které odpovídáme formou, kterou děti chápou. Pak pro větší máme *Zapiš si to za uši*, což je vlastně obdoba, zase vysvětlujeme, v čem se děti pohybují a čemu až tak úplně nerozumí. Nově máme *Děsdějepis*, který má velký úspěch. Tématem nemusí být vysloveně horory z našich českých dějin, jde spíš o něco, čeho se ti žáci děsí, že se musí naučit. Zábavnou formou s přispěním emocí se to všechno fixuje, takže jsou potom informace daleko snáze zapamatovatelné.

Letopisy Želviry čili želvy Elvíry jsou mimořádné projekty. Jedny teď zrovna chystáme. Začneme vysílat 4. května, a to horizontálně, dokud všech 11 dílů neodvysíláme, i vertikálně, takže 8. května na státní svátek pojednou všechny díly od rána s přestávkami. V předchozích dílech o sametové revoluci a první světové válce jsem hodně využívala dobové písničky, ať už Karla Kryla nebo Karla Hašlera. Teď jsem zase našla klíč, jak dětem přiblížit meziválečnou dobu, protože tam patří příčiny vzniku druhé světové války, hospodářská krize a všechno možné. Zaměřila jsem to na naši republiku a na Osvobozené divadlo, v každém díle zazní buď písnička z Osvobozeného divadla, nebo písnička, kterou zpívá Jan Werich a nebyla v Osvobozeném divadle, anebo melodie, kterou složil Jaroslav Ježek. Takže se jako bonus seznámí s tvorbou téhle trojice a navíc se pořad odlehčí.

Pro dětské vysílání je totiž zásadní, že nemůžeme děti děsit. Co musejí zpracovat ze světa kolem nich, je už dost velká zátěž na psychiku. Mám poměrně čerstvou – z roku 2009 – státnici z psychologie, takže vím, že si musíme dávat pozor na období mezi sedmým a devátým rokem věku dítěte, kdy děti velmi těžko zpracovávají, když se kolem nich míhají slova jako válka, zbrojení či nebezpečí. Malým dětem se to dá ještě vysvětlit jako pohádka, starším už se to vysvětluje jako termíny. Ale tyhle jsou opravdu ohrožené, protože ještě vypadají jako děti, ale v hlavách už mají dospělé myšlenky, což dospělí častokrát nevědí nebo podceňují. Ty děti se potýkají s hrozivými věcmi, které s nimi nikdo neprobere, protože si říkají: „Vždyť je malý, ještě tomu nerozumí.“

I z tohoto důvodu se Rádio Junior zaměřuje na tuhle věkovou skupinu. Třeba zrovna projekt *Želvíry* byl koncipován tak, aby obzvlášť v současné době, kdy se všude objevuje samý Islámský stát, někdo dětem vysvětlil, co to vlastně znamená. Neříkám jim, že třetí světová válka nebude, protože to jim skutečně zaručit nemůžu, ale snažím se jim dát naději a říct, že rozumní lidé válku nechťejí, že i tehdy ve válce nebyly věci jen strašlivé, že tam byly hrozné věci, ale že si lidé neustále zachovávali naději. Dávám jim spoustu šťastných příkladů, třeba právě sira Nicholase Wintona.

Pokud jde o publicistiku pro děti, profík musí znát problematiku v celé své šíři, protože má na svědomí lidské dušičky. A ne třeba teď, ale až za 30 let, protože co se do dítěte v tom velmi citlivém věku vloží, to se potom vrací v dobrém i ve špatném. Jsme médium veřejné služby, je tu Kodex Českého rozhlasu, a my vlastně musíme být hyperkorektní, musíme přesně vědět, co k dětem jde. Proto říkám svým redaktorům: „Myslete na to, abyste se nezadrhli. Musíte si ověřovat zdroje, nesmí to být jenom z Wikipedie, ale zkuste ještě několik dalších zdrojů, protože směrem k dětem, abychom je nepoškodili špatnou informací, musíme být hyperkorektní.“

Vypadá to dost snadně, ale stačí, když si tady u nás prostřednictvím emocí zafixují nějakou myšlenku, která bude nesprávná. Ony to pak budou uplatňovat ve škole, někdo se jim vysměje a řetězovou reakcí si domů přinesou neúspěch a ještě navíc nespravedlivě, protože to řeklo rádio. V tomto ohledu musíme mít všichni autocenzuru.

Potom máme *Zprávičky*, které vysíláme v každou celou hodinu. V nich tlumočíme zajímavosti, kterými aktuálně žije společnost. Kvůli tomu jsem vytvořila výraz dětšina. Témata překládáme do dětšiny. Některých si ani nevšímáme. Pro malé dítě je rozhodně zajímavější, že se narodila mláďata medvědů v zoologické zahradě klidně někde v malé zoologické zahradě, než třeba, že někde vybuchl muniční sklad.

Teď jsem zjistila celkem prima informaci. Těžká vojenská technika v oblastech, kde bývaly vojenské útvary, vždy rozorala louky. A oni zjistili, že to vlastně pomáhá zlikvidovat nežádoucí rostliny a umožňuje růst rostlinám v nižších patrech, které by jinak byly zadušené, takže to musí dělat, i když už tam žádní vojáci nejsou. Stejně tak motorová doprava na řekách. Motory musí mít přísné ekologické parametry. Asi hodina sekačky na trávu po sobě nechá takovou stopu v ovzduší, jako celý den jízdy na člunu s ekologickým motorem. Nehledě na to, že čluny provzdušňují vodní hladinu.

Takové informace se jim snažíme předávat. U věcí, o kterých si do nedávna všichni mysleli, že jsou špatné, se nakonec ukazuje, že jsou dobré. Tohle mají dostávat, to je dětská publicistika – souvislosti.

Zároveň by se měly dozvědět o tom, že se vrací různé živočišné druhy, že především fotopast zachytila rysa. Dítě musí dostat hned všechny odpovědi – co je to rys, co je to fotopast a k čemu je to dobré. Nesmíte mu nikdy dovolit, aby se vás desetkrát zeptalo: „Proč?“ Musíte mu všechno vysvětlit tak, aby se už nikdy nezeptal.

Další věc je interaktivita. Máme živé vysílání, takže děti vědí, že tam jsme. Dokonce nám mohou volat. A teď se nám podařil poměrně husarský kousek. Díky příspěví O2 máme zelenou bezplatnou telefonickou linku, takzvanou Zelinku, kam nám děti mohou telefonovat. A v ten moment nám začaly volat i jiné děti, než volaly předtím, protože to byla i reakce na komentáře rodičů, kteří říkali: „Proč je nutíte telefonovat, když to platíme my?“ To je zcela legitimní připomínka, takže jsme se jí snažili zohlednit.

Takže máme vždy asi tři hodiny během dne, kdy děti mohou zdarma telefonovat. Zpětná vazba je dost důležitá, obzvlášť v rádiu nebo televizi, kde tvůrci nemají šanci své diváky vidět. Já jsem zvyklá na zpětnou vazbu. Hraju pro děti už asi 40 let, vím, za jak dlouho

reakce přijde nebo jak vypadá, ale moji moderátoři vidí reakci naší cílové skupiny jen při živých vystoupeních nebo při přímých přenosech.

Píšu zrovna dizertační práci o komunikaci s primární a sekundární cílovou skupinou Rádía Junior, kde primární skupina jsou děti od 3 do 12 let, předškoláci a školáci zhruba do prvního stupně, a sekundární skupina všichni dospělí okolo dětí – rodiče, prarodiče, eventuálně i starší sourozenci nebo všelijaká širší rodina, učitelé a také posluchači Českého rozhlasu – Dvojky, kteří třeba nemají děti, ale mají zapnutou Dvojku a tím, že tam vysíláme, jsou jakýmiś pasivními posluchači. Vlastně ani ne tolik pasivními, protože nám také píší. Například Ondřej Suchý napsal, že je sice senior, ale že vysílání Rádía Junior rád poslouchá, a tak jestli bychom nemohli založit ještě Rádio Senior.

Na základě vlastního výzkumu pro dizertační práci jsem zjistila, že máme mezery v komunikaci se sekundární cílovou skupinou, kde bychom mohli případně ulovit i prvoposluchače. Máme vypracované pilotní díly linky důvěry, která by tematicky korespondovala s už vysílanou linkou důvěry pro děti. Probíralo by se totéž téma či problém, tentokrát však v konfrontaci s názory dospělých a samozřejmě i odborníků. Každý všední den by bylo něco jiného – zdravý životní styl, škola, typy od naší redakce a pro naši redakci... Pak máme také v plánu typy, jak zvládat technologie našich dětí a jaké techniky použít na zvládnutí našich dětí, takový SOS ve všech možných podobách. Zatím bychom je vysílali pouze na internetu, protože vysílací schéma se mění jednou za rok. To vidím jako velký úkol, protože tady dosud nebyla stanice, která by se každý den věnovala tématu dětí.

Až si naši redaktori vyzkouší výrazivo pro dospělé, uvidí ten kontrast a budou si zatraceně vážit práce pro děti. Někteří to ze začátku brali jako degradaci, že šli pracovat k dětem, a přitom je to přesně naopak. Když píšu něco pro dospělé, je to oproti práci pro děti velká pohoda. Stejný příspěvek mi trvá nepoměrně déle napsat, a to právě kvůli konfrontaci různých pramenů.

KR: Jak je to s redaktory? Máte jich dostatek?

ZJ: Můj tým je od dubna 2015 rozšířen o jednu redaktorku. To znamená, že mám dva a půl produkční (na poloviční úvazek produkční a na poloviční úvazek zároveň redaktorka) a sedm redaktorek. Nemám asistentku ani nemáme editora, což jiné stanice mají, ale zaplat'pánbůh už jsme alespoň stanice. Dříve jsme byli vedeni pod Dvojku, ačkoli už vysílalo Rádio Junior. Od října 2013 jsem šéfredaktorka, protože jsem řekla, že když už jsem stanici postavila, tak bych měla být i šéfredaktorkou. Nikdo mi nebránil. V tomto ohledu musím říct, že jsme vzhledem k náročnosti práce poddimenzovaní, ale máme externí moderátory, kteří dělají i redaktorskou činnost, nebo pro nás někdo jiný ještě dělá redakční činnost nebo weby. Potřebovala bych aspoň jednu produkční, s redaktory jsem na tom celkem dobře. Ještě si vytrénuju nějaké moderátory. Potřebovala bych na to více peněz, ale jinak jsem spokojená.

KR: Když už zmiňujete vedení moderátorů, k čemu jejich činnost směřujete ve smyslu moderace?

ZJ: Potřebuju, aby uměli nejenom mačkat čudlíky ve studiu a orientovat se v rozhlasovém systému, ale zároveň, aby byli částečně tvůrčí, připravovali *Zprávičky* a popřípadě pracovali i na rubrikách. Vybírám si je i podle toho, zda jsou schopni kdykoli vyjet za posluchači na venkovní akce a odmoderovat je nebo odzpívat. Požaduju od nich celkovou všestrannost. Jsme vlastně multifunkční tým. V malém počtu lidí je to dřina, neoddychneme si, ale zase je to radostná a dynamická práce.

KR: A jsou děti někdy součástí vysílání?

ZJ: Děti u nás vysloveně nevysílají. Máme zatím jedinou výjimku, a tou je Jan Špitálský, což je kluk, který nám jednou volal do studia, a my si ho vytáhli jako spolupracovníka. Už tři roky mi dělá spolumoderátora. Pomalu přestává být rozkošný, ale zase má zajímavé myšlenky, takže se to tím celkem dorovnává.

Ale teď plánuju navázat intenzivní spolupráci s dětským pěveckým sborem a Dismanovým pěveckým souborem, abychom udělali cosi na způsob pirátského vysílání. A to bude samostatná dětská činnost s mírným dohledem nás dospělých.

Dělali jsme si focus groups, v nichž se ukázalo, k našemu překvapení, že děti zhruba ve věku naší cílové skupiny vůbec nechtějí být konfrontovány se stejně starými moderátory. V televizi možná ano, protože tam nějak vypadají, takže je identifikace s cizí osobou jednodušší, kdežto u nás to nefungovalo, ale třeba to zafunguje ve formě pirátského vysílání, jakože trochu na truc.

Čas od času si děti ale zveme jako hosty. Třeba když z Hradce Králové dělal Zdeněk Novák povídání o místních vodácích a skautech, tak si do studia pozval pár dětí jako respondenty. Není to ale pravidelné a děti se nepodílí na přípravě pořadu.

KR: A jak je to s propagací stanice?

ZJ: Máme rozhlasové marketingové oddělení, kde je jeden člověk přímo vyčleněn na naše aktivity. Na základě studia naší cílové skupiny, to jsem ještě nezmínila, jsem udělala velkou 14 měsíční soutěž **Ušoun Rušoun na stopě Karlu IV.** Celá soutěž je zaměřena mimořádně na školy – dosud jsme dělali pouze pro rodinné týmy nebo jednotlivce, kteří volali do vysílání.

Podle našeho průzkumu znalo Český rozhlas ze skupiny 60 dětí asi 5 nebo 6 dětí z nich neřekly přímo stanici, ale například Radiožurnál, nebo řekly, že v neděli u babičky poslouchaly pohádku. Zato ale znaly komerční rozhlasové stanice, které poslouchají jejich rodiče. Takže cílíme přes školní děti zpátky do rodin, kde rozhlas neznají. Co by dospělý neudělal pro své dítě, které žadoní, že jeho spolužáci už dávno Český rozhlas znají a poslouchají a zapojují se do soutěže. A tak maminka nebo tatínek jdou na stránky rozhlasu. Když už tam jednou jsou, třeba tam zůstanou déle, pustí si vysílání a zjistí, že má Český rozhlas zajímavé pořady a třeba jim nahradí něco, co u komerčních stanic nemají.

Příloha č. 7: Emailová korespondence s redakcí Rádia Domino (text, neupraveno)

Dobrý den,

internetové Rádio Domino vzniklo v roce 1999, kdy bylo v Českém rozhlasu přerušeno vysílání pořadu Domino. Redaktory internetového Rádia Domino byly děti, které spolupracovaly jako dopisovatelé redakce pořadu Domino a chtěly po zrušení rozhlasového Domina si dál hrát na rozhlasáky. Dodnes vysílání dělají děti z kroužku malých novinářů spolku Klub Domino, Dětská tisková agentura. Ale bohužel o rozhlasové vysílání není už takový zájem, dnes děti spíš raději natáčejí videa. Takže vlastně pro Rádio Domino vytvářejí pouze jednou týdně pořad *Vadí, nevádí*.

Vysílání není živé, je předtočené, na živé vysílání nemáme finance ani zařízení. Cílová skupina není definována, nemáme ani žádný vysílací plán, jde jen o to, aby si děti vyzkoušely, jaké to je dělat rádio, naučily se trochu mluvit na mikrofon, případně si pořad sestříhat a smíchat s hudbou.

Hezký den,
Slávek Hrzal
Dětská tisková agentura

Příloha č. 8: Přepis dílu pořadu Zapiš si to za uši s názvem Která je největší a nejrozsáhlejší poušť? z 23. dubna 2015 (text)

(MOD: moderátorka)

(znělka pořadu)

MOD: Na planetě zemi je spousta zajímavých míst. *(v podkresu zvuky přírody)* Některá jsou plná trávy, květin či stromů. A někde je jenom písek, písek a písek. Nebo kamení. Takové místo trpí nedostatkem vody, skoro nic tam neroste, málokdy tam prší a říká se mu poušť. Pravda, jako poušť by se daly označit i oblasti kolem severního a jižního pólu, my se ale podíváme na horké pouště. Ta úplně největší leží v severní Africe a jmenuje se Sahara. Možná už jste někdy slyšeli, že někdo řekl:

MUŽ: Já mám takovou žízeň! Jsem vyprahlej jak Sahara!

MOD: Tak to je přesné. Sahara je totiž vyprahlá a suchá. Jsou tam jen skaliska, hory a mohutné oblasti písečných dun. Duny, to jsou nekonečné hromady navátého písku, které vypadají jako mořské vlny. Jediné místo, kde v poušti najdete vodu, je oáza. Ono se totiž občas stane, že je v poušti artézská studna, tedy místečko, kde je v podzemí schovaná voda. *(v podkresu zvuk vody)* Ta zavlaží okolí a hned tam může vyrůst nějaká rostlina, třeba palma. Může se tam napít i zvíře, které dokáže žít v poušti – fenek, šakal nebo pouštní antilopa. *(v podkresu vytí šakalů)* V nehostinných zákoutích pouště zase můžete zahlédnout zmiji, ještěrku nebo nebezpečného štíra, z rostlin pak kaktusy, akáty a tamaryšky. *(v podkresu místní hudba a zpěv)* Možná tomu nebudete věřit, ale žijí tam i lidé – berbeři nebo nomádi. Je jich dohromady tolik, že by dvakrát zaplnili Prahu, ale na tom obrovitánském území Sahary to vypadá, jako by tam skoro nikdo nežil. Sahara má totiž 9 milionů čtverečních kilometrů. Podobnou rozlohu mají třeba Spojené státy americké nebo Čína. Tak proč tam žije tak málo lidí? Jak už jsem řekla, je tam horko, málo vody a samý písek a kamení. Je to i tím, že v centrální Sahaře, tedy uprostřed, prší třeba jednou za několik let. *(v podkresu zvuk deště)* Tak si to pamatujte, že na zeměkouli jsou místa, kde není voda, nejsou tam skoro žádní živočichové a roste tam jen málo rostlin. Takovým místům se říká poušť. Ovšem někdy se tam objeví i místečko, které se díky schované vodě zazelená, a to je oáza. A to si všechno zapište za uši!

(závěrečná znělka)